Küçük Ejderhanın Baykuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Ejderhanın Baykuşu

Aysel Banu YAVUZAL

Kır çiçeklerinin esintide başlarını salladığı sıcak bir vadide, Pip adında küçük bir ejderha yaşardı. Büyük bir kedi boyutunda, yumuşak nane yeşili pulları ve soluk sarı yuvarlak bir göbeği vardı. Kocaman kehribar gözleri merakla parıldardı ve boynuna her zaman küçük mavi bir atkı bağlıydı. Pip keşfetmeyi çok severdi, ama büyüsü kendi kafasına göre takılırdı.

Pip heyecanlandığında büyüsü patlar ve cızırdardı! Burnundan minik kıvılcımlar uçar, küçük kanatlarının etrafında dans ederdi. Bir marshmallow kızartmaya çalıştığında, mor bir duman bulutuna dönüşürdü. Bir fener yakmaya çalıştığında, yeşil yıldızlar saçılırdı. Pip iç çekti. "Büyüm asla istediğimi yapmıyor," dedi. "Sadece her yerde patlayıp cızırdıyor."

Pip'in patlamaları ve cızırtıları onu sık sık sakar yapardı. Kendi kuyruğuna takılır, çalılara çarpardı. Diğer hayvanlar kıkırdar, Pip de yüzünü mavi atkısına saklardı. "Keşke büyümü kontrol edebilseydim," diye fısıldadı. "O zaman bu kadar utangaç olmazdım." Ama ne kadar uğraşsa da kıvılcımlar uçmaya devam ederdi. Kimsenin istemediği, yürüyen bir havai fişek gösterisi gibi hissediyordu.

Güneşli bir sabah, Pip ormanda hiç olmadığı kadar derinlere gitti. Yosunlu bir kütük ve uzun bir meşe ağacı olan sessiz bir açıklık buldu. Alçak bir dalda, yumuşak kahverengi ve gri tüyleri, büyük yuvarlak altın gözleri olan bir baykuş tünemişti. Baykuşun minik gözlükleri ve hardal sarısı örgü bir şalı vardı. Pip'e nazik, anlayışlı bir ifadeyle baktı.

"Merhaba, küçük," dedi baykuş, sesi sakin ve sevecendi. "Benim adım Olive. Etrafında kıvılcımlar görüyorum. Sen patlayan büyüsü olan ejderha olmalısın." Pip utangaççа başını salladı. "Ben Pip. Büyüm asla uslu durmuyor. Heyecanlandığımda ya da gergin olduğumda cızırdıyor." Olive gülümsedi. "Büyü, vahşi bir kelebek gibidir. Nazik bir ele ve sakin bir kalbe ihtiyaç duyar. Biraz öğüt ister misin?" Pip'in kehribar gözleri kocaman açıldı. "Ah, evet, lütfen!"

Olive benekli göğsünü kabarttı ve gözlüklerini düzeltti. "Önce, büyünün biriktiğini hissettiğinde, üç yavaş nefes al. Burnundan içine, ağzından dışarı." Pip denedi. Pulları karıncalandı, ama kıvılcımlar yavaşladı. "İkincisi, seni mutlu eden bir şey düşün. Sıcak bir sarılma, tatlı bir meyve, güneşli bir gün." Pip mavi atkısını düşündü ve gülümsedi. Kıvılcımlar minik, nazik parıltılara dönüştü.

"Üçüncüsü," diye devam etti Olive, "her gün biraz alıştırma yap. Büyü endişeyle değil, sabırla güçlenir." Pip hemen oracıkta, açıklıkta alıştırma yaptı. Yavaşça nefes aldı ve mutlu şeyler düşündü. Büyüsü hâlâ biraz patlıyordu, ama çılgınca cızırdamıyordu. Olive başını salladı. "Harika gidiyorsun. Unutma, iyi öğüt bir tohum gibidir. Onu alıştırmayla sula, o da büyüsün."

Pip her sabah Olive'i ziyaret etti. Yosunlu kütüğün üzerinde birlikte otururlar, Pip yavaş nefeslerini çalışırdı. Bazen büyüsü onu hâlâ şaşırtırdı, ama Olive, "Sorun değil. Her patlama ileriye doğru bir adımdır," derdi. Pip mutlu düşünceler düşünmeyi öğrendi: çam ağaçlarının kokusu, güneşin sıcaklığı ve Olive'in altın gözlerindeki nazik parıltı.

Bir gün Pip, bir sincaba minik bir mum yakmasına yardım etmeyi denedi. Üç yavaş nefes aldı ve mutlu bir düşünce düşündü. Büyüsü yumuşakça parıldadı ve mum alevlendi! Sincap sevinçle bağırdı. "Başardın, Pip!" Pip'in kalbi gururla doldu. Olive'e söylemeye koştu. "Başardım! Büyüm tam da olması gerektiği gibi parıldadı!" Olive'in gözlükleri parladı. "Yapabileceğini biliyordum. Her gün daha cesur oluyorsun."

Ama ertesi sabah Pip gergin uyandı. Büyük bir fırtına geliyordu ve hayvanların güvenlik için fener yakması gerekiyordu. Pip'in büyüsü yeniden patlayıp cızırdamaya başladı. "Ya beceremezsem?" diye endişelendi. Olive yanına uçtu. "Nefeslerini hatırla. Ve unutma, ben tam yanındayım. Birlikte yapacağız." Pip başını salladı ve derin bir nefes aldı.

Pip köy meydanının ortasında durdu. Bütün hayvanlar izliyordu. Kuyruğu seğirdi ve kıvılcımlar uçtu. Ama sonra gözlerini kapattı ve üç yavaş nefes aldı. Olive'in nazik sözlerini ve mavi atkısını düşündü. Kıvılcımlar yatıştı. Gözlerini açtı ve odaklandı. Fenerleri tek tek, yumuşak, parıltılı bir ışıkla yaktı. Hayvanlar alkışladı ve sevinçle bağırdı.

Olive gururla parladı. "Görüyor musun? İyi öğüt ve dostluk büyümene yardımcı olur. Cesurdun, Pip, ve büyün tam da olması gerektiği gibi parıldadı." Pip, Olive'e sarıldı, küçük kanatları sevinçle çırpındı. "Bana inandığın için teşekkür ederim," dedi. "Sen olmadan yapamazdım." O gece fenerler sıcacık parladı ve Pip kendini her zamankinden daha güçlü hissetti.

O günden sonra Pip'in büyüsü artık çılgınca cızırdamadı. Bazen heyecanlandığında hâlâ patlardı, ama onu nasıl sakinleştireceğini biliyordu. Olive'in ona öğrettiği gibi her gün yavaş nefeslerini ve mutlu düşüncelerini çalıştı. Ve ne zaman kendinden emin olmasa, mavi atkısına bakar ve sandığından daha cesur olduğunu hatırlardı.

Pip ve Olive en iyi arkadaş oldular. Ormanı birlikte keşfettiler, tatlı meyveler paylaştılar ve yıldızların altında hikâyeler anlattılar. Olive, Pip'e minik gökkuşakları yapmak ve yaprakları uçurmak gibi yeni numaralar öğretti. Pip de Olive'e saçma şeylere nasıl kıkırdayacağını öğretti. Mükemmel bir ikiliydiler: parıldayan büyüsü olan küçük bir ejderha ve hardal sarısı şallı bilge bir baykuş.

Mevsimler geçtikçe Pip daha güçlü ve daha kendinden emin oldu. Büyüsü tam da olması gerektiği gibi parıldadı ve başkalarına yardım etmeyi çok sevdi. Hatta genç bir tavşana yavaş nefeslerle heyecanını nasıl yatıştıracağını öğretti. "İyi öğüt bir armağandır," dedi ona, "sana inanan bir dost da öyle." Tavşan gülümsedi ve Pip'in içi ısındı.

Ve böylece, sıcak vadide, küçük ejderha ve bilge baykuş mutlu mesut yaşadılar. Pip, iyi öğütlerin, alıştırmanın ve dostluğun, hayal bile edemeyeceğin şekillerde büyümene yardımcı olabileceğini öğrendi. Büyüsü her parıldadığında, Olive'in nazik sözlerini hatırladı: "Yavaş nefes al, mutlu düşünceler düşün ve kendine inan." Ve bu, hepsinin en güzel büyüsüydü.